

" মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ ডিঙিৰ হাৰ হ' বৰ কাৰণে জ্ঞান - যোগৰ দৌৰ লগোৱা , তোমালোকৰ কৰ্তব্য হৈছে গোটেই দুনিয়াক
পিতাৰ পৰিচয় দিয়া "

প্ৰশ্ন: কেনেকুৱা আনন্দত থাকিলে বেমাৰো ঠিক হৈ যাব?

উত্তৰ: জ্ঞান আৰু যোগৰ আনন্দত থকা, এই পুৰণি শৰীৰৰ চিন্তা নকৰিব। যিমানেই শৰীৰৰ ফালে বুদ্ধি যাব, লোভ থাকিব সিমানেই আৰু বেছি বেমাৰ আহি যাব। এই শৰীৰৰ শৃংগাৰ কৰা, পাউদাৰ, ক্ৰীম আদি লগোৱা- এই সকলো অলাগতিয়াল শৃংগাৰ, তোমালোকে নিজক জ্ঞান-যোগৰ দ্বাৰা সজাব লাগে। এয়াই তোমালোকৰ প্ৰকৃত শৃংগাৰ।

গীত: যি প্ৰিয়তমৰ লগত আছে (জ ' পিয়া কে সাথ হে)

ওঁম শান্তি। যি পিতাৰ লগত আছে....., এতিয়া দুনিয়াত পিতাতো বহুত আছে কিন্তু সেই সকলোৰে পিতা ৰচয়িতা এজনেই। তেৱেঁই জ্ঞানৰ সাগৰ। এইটো নিশ্চয় বুজিবলগীয়া কথা যে পৰমপিতা পৰমাত্মা জ্ঞানৰ সাগৰ, জ্ঞানৰ দ্বাৰাই সংগতি হয়। সংগতি মনুষ্যৰ তেতিয়া হয় যেতিয়া সত্যযুগৰ স্থাপনা হয়। পিতাকেই সংগতি দাতা বুলি কোৱা হয়। যেতিয়া সংগমযুগৰ সময় হয় তেতিয়া জ্ঞানৰ সাগৰ আহি দুৰ্গতিৰ পৰা সংগতিলৈ লৈ যায়। সকলোতকৈ প্ৰাচীন ভাৰত। ভাৰতবাসীৰ নামতেই ৪৪ জন্মৰ কথা আছে। যিসকল মনুষ্যই প্ৰথম প্ৰথম জন্ম লয় সেইসকলেই হয়তো ৪৪ জন্ম লয়গৈ। দেৱতাৰ ৪৪ জন্ম হ'লে ব্ৰাহ্মণৰো ৪৪ জন্ম হ'ব। মুখ্যটোহে উদ্ধৃত কৰা হয়। এই কথাবোৰ কোনেও নাজানে। নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই সৃষ্টি ৰচিছে। প্ৰথম প্ৰথম সূক্ষ্মলোকৰ ৰচনা হয় পিছত স্থূল লোক। এইটো সন্তান সকলে জানে- সূক্ষ্ম লোক ক'ত, মূল লোক ক'ত? মূলবতন, সূক্ষ্মবতন, স্থূলবতন- ইয়াকেই ত্ৰিলোক বুলি কোৱা হয়। যেতিয়া ত্ৰিলোকীনাথ বুলি কোৱা হয় তাৰ অৰ্থ থকাৰো প্ৰয়োজন আছে নহয় জানো। কোনোবা ত্ৰিলোক থাকিব নহয় জানো। প্ৰকৃততে ত্ৰিলোকীনাথ এজন পিতাকেই ক'ব পাৰি আৰু তেওঁৰ সন্তানসকলক ক'ব পাৰি। ইয়াত বহুত মানুহৰ নাম ত্ৰিলোকীনাথ, শিৱ, ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ আদি....এই সকলোবোৰ নাম ভাৰতবাসীয়ে নিজৰ ওপৰত ৰাখিছে। যুগ্ম নামো ৰাখে- ৰাধেকৃষ্ণ, লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। এতিয়া এইটো কোনেও নাজানে, ৰাধা আৰু কৃষ্ণ বেলেগ বেলেগ আছিল। তেওঁ (কৃষ্ণ) এখন ৰাজ্যৰ ৰাজকুমাৰ আছিল, তেওঁ (ৰাধা) অন্য এখন ৰাজ্যৰ ৰাজকুমাৰী আছিল। এইটো এতিয়া তোমালোকে জানা। যিসকল ভাল ভাল সন্তান তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত ভাল ভাল যুক্তিবোৰ ধাৰণ থাকে। যেনেকৈ ভাল পাকৈত ডাক্টৰ থাকে তেওঁলোকৰ ওচৰত বহুত ঔষধৰ নাম থাকে। ইয়াতো নতুন নতুন পইন্ট বহুত ওলাই থাকে। দিনে প্ৰতিদিনে আৱিষ্কাৰ হৈ থাকে। যিসকলৰ ভাল অভ্যাস হ'ব তেওঁলোকে হয়তো নতুন নতুন যুক্তিবোৰ ধাৰণা কৰিব। ধাৰণা নকৰিলে মহাৰথীৰ শাৰীত ৰাখিব নোৱাৰি। গোটেইবোৰ নিৰ্ভৰ কৰে বুদ্ধিৰ ওপৰত আৰু ভাগ্যৰো কথা আছে। এইটোও ড্ৰামাত আছে নহয় জানো। ড্ৰামাক কোনো নাজানে। এইটোও বুজি পাই কৰ্মক্ষেত্ৰত আমি ভূমিকা পালন কৰি আছো। কিন্তু ড্ৰামাৰ আদি মধ্য অন্তক নাজানিলে প্ৰকৃততে একোৱেই জনা নহয়। তোমালোকেতো সকলোবোৰ জানিব লাগে।

পিতাৰ আগমন হৈছে, সন্তানসকলে জানিছে গতিকে সন্তানসকলৰ কৰ্তব্য হৈছে আনকো পৰিচয় দিয়া। গোটেই দুনিয়াক পৰিচয় দিয়াটো কৰ্তব্য। পিছত যাতে কোনেও নকয় যে আমি জনা নাছিলো। তোমালোকৰ ওচৰলৈ বহুত আহিব। সাহিত্য (কিতাপ) আদি বহুত ল'ব। সন্তানসকলে আৰম্ভণিতে সাফাৎকাৰো বহুত কৰিছিল। এই ক্ৰাইষ্ট, ইব্ৰাহীম ভাৰতত আহে। সঁচাকৈ ভাৰতে সকলোকে আকৰ্ষণ কৰি থাকে। আচলতে ভাৰতেই বেহদৰ পিতাৰ জন্মভূমি। যদিও কোৱা হয় শিৱ পৰমাত্মা কিন্তু সকলোকে পৰমাত্মা বুলি কোৱাৰ কাৰণে বেহদৰ পিতাৰ মহত্ব লুপ্ত কৰি দিলে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা- ভাৰতখণ্ড সকলোতকৈ ডাঙৰ তীৰ্থস্থান। বাকী আৰু যিসকল পয়গম্বৰ আদি আহে, তেখেতসকল আহেই নিজৰ নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাৰ অৰ্থে। তেওঁলোকৰ পিছে পিছে পুনঃ সকলো ধৰ্মৰ লোকসকল আহে আৰু যায়। এতিয়া হৈছে অন্তিম। চেষ্টা কৰে উভতি যাবলৈ। কিন্তু তোমালোকক ইয়ালৈ আনিলে কোনে? ক্ৰাইষ্ট আহি খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে, তেওঁ তোমালোকক আকৰ্ষণ কৰি আনিলে। এতিয়া সকলোৰে বিৰক্তিবোধ কৰিছে উভতি যাবলৈ। এইটো তোমালোকে বুজাব লাগে। সকলো আহে নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। ভূমিকা পালন কৰি কৰি দুখত আহিবই লাগিব। পুনঃ সেই দুখৰ পৰা মুক্তি দি সুখলৈ লৈ যোৱাটো পিতাৰেই কাম। পিতাৰ এইয়াজন্মভূমি ভাৰত, ইমান মহত্ব(মহিমা) তোমালোক সন্তানসকলৰ ভিতৰতো সকলোৱে নাজানে। খুব কম সংখ্যক আছে যিয়ে বুজে আৰু নিচা লাগি

আছে। কল্পই কল্পই পিতা ভাৰততেই আহে। এইটো সকলোকে ক'ব লাগে। নিমন্ত্ৰণ দিব লাগে। প্ৰথমে এইটো সেৱা কৰিবলগীয়া হয়। সাহিত্য ৰচিবলগীয়া হয়। নিমন্ত্ৰণ সকলোকে দিব লাগে নহয় জানো। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান কোনেও নাজানে। সেৱাৰ যোগ্য হৈ নিজৰ নাম উজ্জ্বল কৰিব লাগে। যি তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ সন্তান, যাৰ বুদ্ধিত বহুত যুক্তি থাকে তেওঁলোকৰ সহায় সকলোৱে বিচাৰে। তেওঁলোকৰ নাম জপি থাকে। এজন শিৱবাবাক জপিব, পিছত ব্ৰহ্মা বাবাক তাৰ পিছত নম্বৰ অনুসৰি সন্তানসকলক। ভক্তি মাৰ্গত হাতে মালা ঘূৰায়। এতিয়া পুনঃ মুখেৰে নাম জপে-অমুক বহুত ভাল সেৱাধাৰী, নিৰহংকাৰী, বৰ মিঠা, তেওঁৰ দেহ অভিমান নাই। মিঠা হ'লে সকলোৱে মিঠা ব্যৱহাৰ কৰিব। পিতাই কৈছে তোমালোক দুখী হৈছা- এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে মোক স্মৰণ কৰিলে ময়ো সহায় কৰিম। তোমালোকে ঘৃণা কৰিলে মই কি কৰিম? তেনে কৰিলে নিজকে ঘৃণা কৰা হ'ব। পদ নাপাবা। ধন কিমান অজস্ৰ পোৱা হয়। কোনোবাই লটাৰী পালে কিমান আনন্দিত হয়। সেইবোৰত কিমান পুৰস্কাৰ থাকে। প্ৰথম পুৰস্কাৰ, দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ, তৃতীয় পুৰস্কাৰ। তদ্ৰূপ (একেদৰেই) এয়াও ঈশ্বৰীয় প্ৰতিযোগিতা। জ্ঞান আৰু যোগ বলৰ প্ৰতিযোগিতা। যিয়ে ইয়াত তীব্ৰ গতিত যায় তেৱেঁই পিতাৰ ডিঙিৰ হাৰ হ'ব আৰু আসনত ওচৰত বহিব। বহুত সহজভাৱে বুজোৱা হয়। নিজৰ ঘৰো চম্ভালা কিয়নো তোমালোক কৰ্মযোগী। ক্লাচত এঘণ্টা পঢ়া বাকী ঘৰত গৈ বিচাৰ কৰিব লাগে। স্কুলতো এনেকুৱাই কৰে নহয় জানো। পঢ়ি পুনৰ ঘৰত গৈ হোম ৱৰ্ক কৰে। পিতাই কয় এক ঘণ্টা, আধা ঘণ্টা,...দিনটোত ৪ (আঠ) ঘণ্টা পোৱা। তাৰে ভিতৰত বাবাই কৈছে এক ঘণ্টা, নহ'লে আধা ঘণ্টা কৰা, 15-20 মিনিট ক্লাচত উপস্থিত থাকি, ধাৰণা কৰি পুনঃ নিজৰ কৰ্মত ব্যস্ত হোৱা। আগতে পিতাই তোমালোকক বহুৱাইছিলও যে স্মৰণত বহা, স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰোৱা। স্মৰণৰ নামতো আছিল নহয় জানো। বাবাক আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ কৰি কৰি স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই ঘূৰাই যেতিয়া টোপনি আহে শুই যোৱা। তেতিয়া অস্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হৈ যাব। পুনঃ ৰাতিপুৱা উঠিলে সেই যুক্তিবোৰ মনলৈ আহি থাকিব। এনেকৈ অভ্যাস কৰোতে কৰোতে তোমালোক নিদ্ৰাজীং হৈ যাব।

যিয়ে কৰিব তেৱেঁই পাব। কৰোতাজনক দেখা পোৱা যায়। তেওঁৰ চাল চলন প্ৰত্যক্ষ হয়। নকৰাজনৰ চাল-চলনেই বেলেগ হয়। দেখা যায় এই সন্তানসকলে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰে, ধাৰণা কৰে। কোনো লোভ আদিতো নাই। এইটো পুৰণি শৰীৰ। এই শৰীৰটো তেতিয়াহে ভালে থাকিব যেতিয়া জ্ঞান আৰু যোগৰ ধাৰণা হ'ব। ধাৰণা নহ'লে শৰীৰ আৰু বেয়া হৈ যাব। নতুন শৰীৰ ভবিষ্যতে পোৱা যাব। আত্মাক পাবলৈ কৰি তুলিব লাগে। এইটো পুৰণি শৰীৰ, ইয়াক যিমানেই পাউদাৰ, লিপিশ্ৰিক আদি নলগাওক শৃংগাৰ নকৰক তথাপিও মূল্যহীন। এই শৃংগাৰ সকলো অদৰকাৰী।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বিবাহ শিৱবাবাৰ সৈতে হৈছে। যেতিয়া বিবাহ হয় সেইদিনা পুৰণি কাপোৰ পিন্ধে। এতিয়া এই শৰীৰক শৃংগাৰ কৰিব নালাগে। জ্ঞান আৰু যোগেৰে নিজক সজালে পুনঃ ভৱিষ্যতে ৰাজকুমাৰ -ৰাজকুমাৰী হ'মগৈ। এয়া জ্ঞান মান সৰোবৰ। ইয়াত জ্ঞানৰ ডুব মাৰি থাকিলে স্বৰ্গৰ পৰী হ'বা। প্ৰজাকতো পৰী বুলি কোৱা নহ'ব। কোৱা হয় কৃষ্ণই পলুৱাই নিলে, পিছত মহাৰাণী পাটৰাণী বনালে। এনেকৈতো কোৱা নহয় পলুৱাই নি পুনঃ প্ৰজাৰ ভিতৰত চাণাল আদি বনালে। পলুৱালে মহাৰাজ মহাৰাণী বনাবৰ কাৰণে। তোমালোকেও এইটো পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে যি পদ পাম সেইয়াই ঠিক....। ইয়াত মুখ্য হ'ল পঢ়াটো। এইখন পাঠশালা নহয় জানো। গীতা পাঠশালা বহুতে খোলে। তাত মাত্ৰ গীতা শুনায়, মুখস্থ কৰায়। কোনো এটা শ্লোক লৈ তাৰ ওপৰত আধা ঘণ্টা পঞ্চলিছ মিনিট কৈ থাকে। ইয়াততো লাভ একোৱেই নাই। ইয়াত পিতাই পঢ়ায়। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য পৰিস্কাৰ। আৰু কোনো বেদ শাস্ত্ৰ, জপ-তপ আদি কৰাৰ ক্ষেত্ৰত কোনো লক্ষ্য নাই। মাত্ৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা। কিন্তু পাবা কি? যেতিয়া বহুত ভক্তি কৰে তেতিয়া ভগৱানক পায় গতিকে ৰাতিৰ পিছত দিন আহিবই। সময়ত হ'ব নহয় জানো। কল্পৰ আয়ু কোনোৱে কি কয় কোনোৱে কি কয়। বুজালে কয় শাস্ত্ৰখন কেনেকৈ মিছা হ'ব? ভগৱানে জানো মিছা ক'ব পাৰে। বুজাবৰ কাৰণে শক্তিৰ আৱশ্যক।

তোমালোক সন্তানসকলৰ যোগ বলৰ প্ৰয়োজন আছে। যোগ বলেৰে সকলো কাম সহজ হৈ যায়। কোনোবাই কাম কৰিব নোৱাৰে মানে শক্তি কম, যোগ নাই। ক'ৰবাত ক'ৰবাত বাবাইও সহায় কৰে। ড্ৰামাত যি লিখা আছে সেয়াই পুনৰাবৃত্তি হয়। এইটোও আমি বুজো আৰু কোনোবাই ড্ৰামাক বুজিয়ে নাপায়। চেকেণ্ডৰ পিছত চেকেণ্ড যি পাৰ হয়, টিক, টিক কৰি যায়, আমি শ্ৰীমত অনুসৰি নিজৰ ভূমিকা পালন কৰো। শ্ৰীমতত নচলিলে শ্ৰেষ্ঠ কেনেকৈ হ'ম। সকলো সমান হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোকে ভাৱে আমি সকলোৱে এক হৈ যাওঁ। একৰ অৰ্থ নুবুজে। এক কি হ'ব? এক পিতা হৈ যোৱা উচিত নে এক ভ্ৰাতা হৈ যোৱা উচিত? ভ্ৰাতা বুলি ক'লেও ভাল। শ্ৰীমতত আমি যথাযথ এক হ'ব পাৰো। তোমালোক সকলোৱে একমতত চলা। তোমালোকৰ পিতা, শিক্ষক, গুৰু এজনেই। যিয়ে সম্পূৰ্ণ শ্ৰীমতত নচলে তেওঁ শ্ৰেষ্ঠও হ'ব নোৱাৰে। শ্ৰীমতত একেবাৰে নচলিলে শেষ হৈ যাব। দৌৰত তেওঁলোককহে নিৰ্বাচন কৰে যি যোগ্য হয়। যেতিয়া কোনো ডাঙৰ

দৌৰ প্ৰতিযোগিতা হয়, ঘোঁৰাও ফাষ্টক্লাচ (উৎকৃষ্ট) বাচি লয় কিয়নো লটাৰী ডাঙৰ ৰাখে। এয়াও অশ্ব ৰেচ (ঘোঁৰাৰ দৌৰ)। “হুছেইনৰ ঘোঁৰা” বুলি কয় নহয় জানো। তেওঁলোকে হুছেইনক ঘোঁৰাৰ ওপৰত যুদ্ধত দেখুৱাইছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলতো ডবল অহিংসক হোৱা। কামৰ (বিকাৰৰ) হিংসা হৈছে এক নশ্বৰৰ। এই হিংসাৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। সন্ধ্যাসীয়েও এনেকৈ নুবুজে। মাথোন কয় - এয়া বিকাৰ। পিতাই কয়- কাম মহাশত্ৰু, ইয়েই আদি, মধ্য, অন্ত তোমালোকক দুখ দিয়ে। তোমালোকে এইটো সিদ্ধ কৰি ক’ব লাগে যে আমাৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ ৰাজযোগ। তোমালোকৰ হৈছে হঠযোগ। তোমালোকে শংকৰাচাৰ্যৰ পৰা হঠযোগ শিকা, আমি শিৱাচাৰ্যৰ পৰা ৰাজযোগ শিকো। এনেকুৱা কথা সময়ে সময়ে শুনাৰ লাগে।

কোনো কোনোৱে তোমালোকক সোধে যে, দেৱতাসকলৰ ৪৪ জন্ম হয় তেন্তে এই খ্ৰীষ্টিয়ান আদিৰ কিমান জন্ম হয়? কোৱা, এয়া তোমালোকে হিচাপ নকৰা কয়। পাঁচ হাজাৰ বছৰত ৪৪ জন্ম হয়। ক্ৰাইষ্টৰ ২০০০ বছৰ হৈছে। হিচাপ কৰা গড় হিচাপত কিমান জন্ম হ’ল? ৩০-৩২ জন্ম হ’ব। এয়াটো স্মৃষ্টি। যিয়ে বহুত সুখ দেখে তেওঁলোকে দুখো বহুত দেখিবলৈ পায়। তেওঁলোকৰ সুখো কম, দুখো কম। গড়হিচাপ উলিয়াব লাগে। পিছলৈ যিসকল আহে তেওঁলোকে কম জন্ম পায়। বুদ্ধ আৰু ইব্ৰাহিমৰ হিচাপ উলিয়াব পাৰা। অতি বেছি এটা বা দুটা জন্মৰ পাৰ্থক্য হ’ব। গতিকে এই সকলোবোৰ কথা বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। কোনোবাই সুধিলে কি বুজাম?। তথাপি ক’বা পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল’ব নালাগে জানো। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা। জন্ম যিমান ল’ব লাগে সিমান ল’বা। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰতো লৈ লোৱা। ভালদৰে বুজাব লাগে। পৰিশ্ৰমৰ কাম হয়। পৰিশ্ৰমৰ কৰিলেহে সফল হ’ব পাৰিবা। এই ক্ষেত্ৰত বহুত বিশাল বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। বাবাৰ প্ৰতি আৰু বাবাৰ ধনৰ প্ৰতি বহুত স্নেহ থাকিব লাগে। কোনোৱেতো ধনেই নলয়, হেৰ’ জ্ঞান ৰত্নতো ধাৰণ কৰা। তেতিয়া কয় - আমি কি কৰিম? আমি বুজি নাপাওঁ। বুজি নোপোৱা যদি সেয়াই তোমাৰ নিয়তি। ভালবাবু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(১) কাকো ঘৃণা কৰিব নালাগে। সকলোৰে প্ৰতি মধুৰ ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে। জ্ঞান-যোগৰ দৌৰ লগাই পিতাৰ ডিঙৰ হাৰ হৈ যাব লাগে।

(২) নিদ্ৰাক জয় কৰোতা হৈ ৰাতিপুৱা উঠি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাব লাগে। যি শুনা তাপ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰাৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলিব লাগে।

বৰদান: সদায় সুৰক্ষা ৰেখাৰ ভিতৰত থাকি পৰমাত্ম (ঈশ্বৰীয়) ছত্ৰছায়াৰ অনুভৱ কৰোতা মায়াজী ৭ হোৱা “পিতা আৰু তুমি” এয়াই সুৰক্ষাৰ ৰেখা, এই ৰেখাই হৈছে পৰমাত্ম ছত্ৰছায়া। যিয়ে এই ছত্ৰছায়াৰ ৰেখাৰ ভিতৰত থাকে, তেওঁৰ ওচৰলৈ মায়া আহিবলৈ সাহসেই কৰিব নোৱাৰে। তেতিয়া পৰিশ্ৰম কি হয়, বাধা কি হয়, বিঘিনি কি হয় এই শব্দবিলাকৰ পৰা অবিদ্যা হৈ যাবা। সদায় সুৰক্ষিত হৈ থাকিবা, পিতাৰ অন্তৰত সমাহিত হৈ থাকিবা - এয়াই সকলোতকৈ সহজ আৰু তীব্ৰগতিত আগবাঢ়ি যোৱাৰ বা মায়াজী ৭ হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ।

স্লোগান: দিব্যগুণৰ সৰ্ব অলঙ্কাৰেৰে অলঙ্কিত হৈ থা কা তেতিয়া অহংকাৰ আহিব নোৱাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!